

UZASADNIENIE

W dniu 10 marca 2015 roku wpłynął do Sądu Okręgowego w Łodzi, X Wydział Gospodarczy pozew M. O., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „ (...) M. O.” z siedzibą w Ł. o zapłatę kwoty 2.579,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty, skierowany przeciwko I. W. (1), prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. I. z siedzibą w Ż., z tytułu zarzucanego naruszenia przez pozwanego praw autorskich przysługujących powodowi. Powód wniósł również o zwrot kosztów postępowania zgodnie z rachunkiem dołączonym do pozwu

W uzasadnieniu pozwu, powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wskazał, iż dochodzona kwota stanowi należne mu zgodnie z treścią przepisu art. 79 ust. 1 pkt. 3 lit.b ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych (dalej u.p.a.) wynagrodzenie z tytułu bezprawnej publikacji przez pozwanego na stronie internetowej (...) fragmentu Mapy Polski, opracowanej przez Wydawnictwo (...), pochodzącej z programu (...), do której prawa autorskie, z tytułu zawartej umowy licencyjnej, posiadał powód. Dochodzona w pozwie kwota stanowi trzykrotność opłaty licencyjnej – łącznie o wysokości 2.579,31 złotych (pozew, k. 2 – 3, spis kosztów, k. 5).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o odrzucenie powództwa w całości z uwagi na okoliczność „nastąpienia przedawnienia zarzucanego pozwanemu czynu”. W przypadku nieuwzględnienia powyższego zarzutu, wnosił o przekazanie sprawy do sądu właściwego ze względu na miejsce zamieszkania pozwanego i siedziby prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż samodzielnie i z wykorzystaniem legalnie dostępnych źródeł wykonał mapę znajdującą się na stronie internetowej dotyczącej prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, a tym samym zaprzeczył aby prawa autorskie do mapki tam się znajdującej były własnością powoda. Wskazał ponadto, że umieszczenie mapy na stronie internetowej pozwanego nastąpiło 3 października 2010 roku, pismo powoda o zapłatę datowane jest na dzień 12 marca 2012 roku, a wniesienie powództwa nastąpiło 10 marca 2015 roku, a zatem jest przedawnione.

(odpowiedź na pozew, k. 21-28).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – M. O. jest wpisany do Centralnej Ewidencji i (...) o Działalności Gospodarczej pod numerem (...). Do przedmiotu jego działalności, prowadzonej pod nazwą (...) M. O., należy m.in. działalność w zakresie inżynierii i związane z nią doradztwo techniczne (wydruk z (...) powoda- k. 18).

Pozwany - I. W. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. I., wpisany jest do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej pod numerem (...). Przedmiotem jego działalności jest działalność w zakresie telekomunikacji bezprzewodowej, z wyłączeniem telekomunikacji satelitarnej (wydruk z (...) pozwanego - k. 17).

W dniu 13 lutego 2006 roku pomiędzy powodem a A. C., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą C. A. C. w Ł., zawarta została umowa licencyjna wyłączna nr (...) na korzystanie z utworów wymienionych w § 2 umowy – Map Polski, Map Europy i in. Umowa obejmowała wykorzystanie wymienionych w niej utworów na następujących polach eksploatacji:

- zezwalanie na wykonywanie praw zależnych poprzez udzielanie sublicencji osobom trzecim na polach eksploatacji poprzez utrwalanie i zwielokrotnienie metodą poligraficzną i elektroniczną oraz rozpowszechnianie w sieciach teleinformatycznych (w tym sieci Internet oraz sieciach o zbliżonej strukturze funkcjonowania) rastrowych obrazów kartograficznych (map) stanowiących elementy opracowań, o których mowa w § 2,

- dokonywanie zmian w treści i formie graficznej map poprzez dodawanie własnych punktów wskazujących lokalizację obiektów punktowych, liniowych lub powierzchniowych.

Umowa zawarta została na okres dwóch lat począwszy od daty jej zawarcia, za wynagrodzeniem stanowiącym 50 % kwoty uzyskanej przez powoda z tytułu udzielenia sublicencji. Na mocy umowy, powód uzyskał wyłączne uprawnienie do korzystania

z utworów wymienionych w § 2 umowy, w tym prawa do mapy głównej, wszystkich zamieszczonych tamże map bocznych (kartonów), całości opracowań tekstowych znajdujących się na odwrotnych stronach map, kodu źródłowego oprogramowania jak również do projektu okładki wraz z wszystkimi wchodzącymi w jej skład elementami (§2) (umowa licencyjna wyłączna- k. 13)

Umowa była następnie czterokrotnie aneksowana na kolejne okresy dwuletnie (aneksy do umowy- k. 14 - 15).

Według cennika licencyjnego powoda, wykupienie u niego sublicencji w zakresie 1 fragmentu mapy na najkrótszy okres - jednego roku, wynosi 699,00 zł netto (859,77 zł brutto) (cennik licencyjny- k. 16).

Najpóźniej w dniu 12 marca 2012 roku powód powziął wiadomość, że na stronie internetowej prowadzonej przez powoda - (...) - opublikowany został fragment mapy sytuacyjnej przedstawiający okolice Ż.. W przedsiębiorstwie powoda dokonano zrzutów z ekranu tej strony.

(wydruk mapy ze strony internetowej pozwanego - k. 10 -12).

Pismem z dnia 12 marca 2012 roku, nadanym w Urzędzie Poczтовым w dniu 13 marca 2012 r., pracownik przedsiębiorstwa powoda - M. R. (1), powiadomiła pozwanego, iż na należącej do niego stronie internetowej „został bezprawnie utrwalony i rozpowszechniony fragment Mapy (...) do której autorskie prawa majątkowe posiadają Wydawnictwo (...) oraz (...) Sp. z o.o., zaś (...) posiada wyłączne prawo do udzielania zezwoleń na jej rozpowszechnianie” - co stanowi naruszenie praw autorskich.

(dowód: kopia pisma wraz z kopią dowodu nadania w urzędzie pocztowym k. 6-7, wydruk mapy, do której powód posiada prawa licencyjne k-12).

Po otrzymaniu powyższego pisma, pozwany pismem z dnia 20 marca 2012 roku odpowiedział na pismo powoda. Wskazywał w nim, że mapa umieszczona na stronie internetowej pozwanego jest wyłącznym dziełem pozwanego, który przygotował ją samodzielnie w oparciu o legalnie dostępne materiały. Ponadto wskazał, że działanie pozwanego jest bezpodstawne, gdyż sporna mapa posiadała charakter informacyjny o miejscu położenia siedziby pozwanego, tym samym nie doszło do naruszenia autorskich praw majątkowych przysługujących powodowi. Podnosił również, że zachowanie powoda polegające na wytaczaniu powództw o naruszenie praw autorskich jest zachowaniem notorycznym i wiedza o nim jest powszechnie dostępna (pismo pozwanego, k.31).

Pismem z dnia 26 marca 2012 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2.579,31 złotych w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, najpóźniej do dnia 10 kwietnia 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od daty doręczenia wezwania (pismo k-8).

Przedmiotowa mapa (zrzut z ekranu) nie jest tożsamy z mapą, do której prawa licencyjne posiada powód. Obie mapy przedstawiają ten sam fragment kraju i wykazują podobieństwa (m. in. wskazanie miast, dróg krajowych i wojewódzkich), ale także szereg różnic w zakresie szczegółów, które wynikają z odmiennego sposobu przedstawienia ich treści (różnice w położeniu miast, inne oznaczenie dróg krajowych i wojewódzkich, oznaczenie miejscowości Ż., oznaczenie kolorystyczne terenów zielonych i zbiorników wodnych). Stopień generalizacji map pomimo odmiennych skali jest podobny, jednakże sposób przedstawienia części szczegółów wyraźnie odróżnia przedmiotowe mapy (opinia biegłego k-49-50, opinia pisemna uzupełniająca k-128-130 i ustna opinia uzupełniająca e-protokół k-166v adnotacje 00.05.11).

Pozwany od wielu lat prowadzi działalność gospodarczą w zakresie systemów nawigacji satelitarnej jako producent i projektant urządzeń do nawigacji. Zbierane przez niego dane pochodzą ze skanowania terenów z (...) u umieszczonego w poruszającym się pojeździe. Następnie są one przez niego nanoszone na siatkę współrzędnych geograficznych, gdzie kolorami tradycyjnie przyjętymi w kartografii dla poszczególnych kategorii terenów określone są poszczególne warstwy to są tereny nizinne, obszary leśne, są nakładane kolejne warstwy na siatkę i jedna na drugą, zaś po złożeniu wszystkich warstw powstaje zarys mapy, który po usunięciu siatki kartograficznej ukazuje właściwy plan. Wykonuje to techniką komputerową z użyciem specjalistycznego programu C. do grafiki komputerowej. Przedmiotowa mapa została przez niego wykonana i stanowi jego pracę autorską (zeznania pozwanego I. W. e-protokół k-166v adnotacje 00.11.20).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów, których prawdziwości strony nie kwestionowały, opinię biegłego z zakresu kartografii oraz uzupełniając w oparciu o zeznania pozwanego.

Sąd nie uwzględnił wniosku strony powodowej o powołanie innego biegłego, bowiem sam fakt, iż opinia jest niekorzystna dla strony nie stanowi podstawy do powołania innego biegłego. W ocenie Sądu biegły, w szczególności w pisemnej opinii uzupełniającej odniósł się do zarzutów strony pozwanej rozwijając przedstawione wątki oraz wskazując sposób dokonania kalibracji oraz potrzebę generalizacji, a także przedstawiając podobieństwa i różnice. Okoliczność, iż powód posiada wiedzę zawodową w tym zakresie nie ma znaczenia w sprawie i nie pozwala dokonywać przez Sąd oceny poprzez pryzmat przedstawianych osiągnięć powoda. Podobnie nie ma znaczenia, przywoływana przez powoda okoliczność dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego w kilku innych sprawach (której to okoliczności Sąd nie badał, jako bezprzedmiotowej). Sąd nie posiada wiadomości specjalnych musi w tym zakresie korzystać z pomocy odpowiednich biegłych sądowych (a nawet, gdyby takowe posiadał, to i tak nie mógłby ich wykorzystać do rozstrzygnięcia sprawy i zastępować biegłego). Biorąc pod uwagę zgłoszone przez powoda zarzuty i wniosek o przesłuchanie biegłego na rozprawie, Sąd wezwał biegłego celem umożliwienia stronie powodowej wykazania ewentualnych wad opinii biegłego, jednakże powód (ani jego pełnomocnik) nie stawili się, pomimo prawidłowego zawiadomienia (k-162-163), na wyznaczonym terminie rozprawy pozabawiając się w ten sposób możliwości wykazania zarzucanych uchybień, zaś biegłego możliwości ich wyjaśniania i odpowiadania na nie. Sąd zamierzał podjąć decyzję w przedmiocie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego po złożeniu wyjaśnień przez biegłego. Z uwagi na niestawiennictwo powoda i brak wykazania w przesłuchaniu bezpośrednim ewentualnych uchybień i wadliwości twierdzeń biegłego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania kompetencji biegłego. Na marginesie jedynie wskazać należy, iż biegły odniósł się w opinii uzupełniającej do zastrzeżeń powoda, zaś przedłożone opinie sporządzone przez innych biegłych (niezależnie od braku podstaw do uwzględniania ich treści w niniejszym postępowaniu) w zasadzie nie odbiegają zakresem od złożonej opinii biegłego P. G.. Chociażby w złożonej przez powoda opinii biegłego M. Ś., poza wstępem dotyczącym rodzaju map (zbliżonym zresztą do wstępu w opinii sporządzonej w niniejszej sprawie) i odwołaniem do kartograficznej generalizacji treści map (do czego odwołuje się też P. G.) opinia w części odnoszącej się do jednej z wielu map objętych tamtym postępowaniem nie odbiega zakresem od opinii P. G. (k-76-77). Być może znaczenie miał także brak przedstawienia przez stronę powodową zapisu informatycznego map objętych załączonymi do akt wydrukami ich zrzutów i zgłoszenia wniosku dowodowego w tym zakresie. Jednocześnie wskazać należy, iż w myśl regulacji Kodeksu postępowania cywilnego brak było podstaw do odroczenia rozprawy oraz dopuszczania przez Sąd dowodów niewskazanych przez strony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty określonej w pozwie na podstawie art.79 ust.1 pkt 3 lit. b) ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tekst jedn. - Dz. U. z 2016 r., poz. 666 ze zm.; dalej zwanej „Pr. Aut.”). W myśl art. 1 ust. 1 Pr. Aut., przedmiotem prawa autorskiego jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (utwór). W szczególności, zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt 1 Pr. Aut., przedmiotem prawa autorskiego są utwory wyrażone słowem, symbolami matematycznymi, znakami graficznymi (literackie, publicystyczne, naukowe,

kartograficzne oraz programy komputerowe). Ochrona przysługuje twórcy niezależnie od spełnienia jakichkolwiek formalności (art. 1 ust. 4 Pr. Aut.). Jak wynika z powyższego, prawa do mapy, jako utworu kartograficznego, mogą być przedmiotem ochrony w ramach prawa autorskiego.

Przepis art. 79 ust. 1 cyt. ustawy stanowi, że uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa m.in. (pkt 3) naprawienia wyrządzonej szkody:

a) na zasadach ogólnych albo

b) poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu.

Moc obowiązująca przytoczonego przepisu została przy tym ograniczona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 23 czerwca 2015 r. (sygn. SK 32/14, opubl. w Dz. U. z 2015 r. poz. 932), który wszedł w życie z dniem 1 lipca 2015 r., a w którym orzeczono, że „art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, Nr 94, poz. 658 i Nr 121, poz. 843, z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 181, poz. 1293, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 152, poz. 1016) w zakresie, w jakim uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej - w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

W konsekwencji powyższego wyroku, w obecnym stanie prawnym brak jest możliwości domagania się przez uprawnionego od osoby, która naruszyła przysługujące mu autorskie prawa majątkowe, zapłaty sumy pieniężnej odpowiadającej trzykrotności stosownego wynagrodzenia, niezależnie od tego, czy naruszenie prawa było zawinione czy nie. Uprawnienie to zostało zatem ograniczone do wysokości sumy pieniężnej odpowiadającej dwukrotności stosownego wynagrodzenia.

Wskazać przy tym należy, że odpowiedzialność osoby naruszającej autorskie prawa majątkowe na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) Pr. Aut. ma charakter *sui generis* w stosunku do standardowych reguł odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c. W przypadku dochodzenia przez wierzyciela obowiązku zapłaty na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) ustawy, obowiązek zapłaty jest niezależny od szkody po stronie uprawnionego, a zatem od wykazania wysokości poniesionego uszczerbku, istotny jest bowiem sam fakt naruszenia przynależnych mu autorskich praw majątkowych; odniesienie tego roszczenia do wynagrodzenia podyktowane jest dążeniem do uproszczonego, a zatem łatwiejszego i szybszego uzyskania ochrony i rekompensaty (por. wyrok Sądu Najwyższego z 08.03.2012 r., V CSK 102/11, LEX nr 1213427 oraz wyrok tegoż Sądu z 21.10.2011 r., IV CSK 133/11, OSNC 2012/5/62). Przy przyjęciu takiej konstrukcji nie powinno też budzić wątpliwości, że nie bada się również związku przyczynowego, albowiem mogłoby to mieć miejsce jedynie w stosunku do dwóch występujących czynników. Przy braku wymogu szkody nie można badać związku pomiędzy czynnikiem, którego nie ma bądź może nie być, a innym elementem.

Konieczne jest zatem wykazanie przez uprawnionego jedynie faktu naruszenia jego autorskich praw majątkowych oraz wysokości „stosownego wynagrodzenia”.

Przy znacznie ograniczonym zakresie ciężaru dowodowego w stosunku do ogólnych reguł odpowiedzialności odszkodowawczej nie budzi wątpliwości, że ciężar udowodnienia faktów w zakresie zastosowania przesłanek cyt. art.79 ust.1 pkt 3 lit. b) Pr. Aut., zarówno co do legitymacji czynnej, hipotezy przepisu – naruszenie autorskich praw majątkowych, jak i objętego dyspozycją tegoż unormowania „stosownego wynagrodzenia”, zgodnie z ogólną regułą art. 6 k.c., spoczywa na uprawnionym. Uprawniony jako powód w procesie ma w szczególności obowiązek wykazania, że pozwany dokonał naruszenia autorskich praw majątkowych. Dotyczy to wszystkich ewentualnych pól eksploatacji, w tym rozpowszechniania utworu (art. 50 Pr. Aut.). Uzupełniająco należy dodać, że dla prawnoautorskiej ochrony

utworu nie ma znaczenia, w jaki sposób dokonujący naruszenia wszedł w jego posiadanie, lub też w jaki sposób utwór do niego dotarł. Tym samym bez znaczenia jest, czy osoba, która dopuściła się naruszenia poprzez rozpowszechnianie utworu wbrew zasadzie wyłączności uprawnień twórcy (art. 17 Pr. Aut.) uczyniła to poprzez bezpośrednie skopiowanie czy też użycie utworu, czy też za pośrednictwem innej osoby, w szczególności innego portalu internetowego.

Odnosząc się do okoliczności niniejszej sprawy należy stwierdzić, że powód co do zasady wykazał swoją legitymację czynną. Złożył bowiem umowę licencji wyłącznej wraz z aneksami. Umowa licencji wyłącznej nie zawiera postanowienia odmiennego co do dochodzenia roszczeń z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych w zakresie objętym licencją. Warunki z art. 67 ust. 4 Pr. Aut. zostały zatem spełnione.

Podstawowy charakter miało natomiast wykazanie okoliczności objętej hipotezą cyt. przepisu tj. faktu naruszenia przez pozwanego autorskich praw majątkowych powoda. I w tym przedmiocie należy wyrazić stanowisko, że okoliczność ta nie została w tym procesie wykazana. Jak wynika bowiem z opinii biegłego zrzut z ekranu zawierający mapę rozpowszechnianą przez pozwanego nie jest tożsamy z mapą objętą prawami licencyjnymi powoda. Ponadto z zeznań pozwanego wynika także, iż mapa objęta sporem została przez niego wykonana jako jego dzieło autorskie. Zeznania te nie zostały w żaden sposób podważone, a jednocześnie są wiarygodne gdyż korelują z wydaną przez biegłego opinią w sprawie.

Odnosząc się do okoliczności przedmiotowej sprawy należało przyjąć, iż powód nie wykazał tożsamości mapy umieszczonej na stronie internetowej pozwanego z mapą, w stosunku do której powodowi przysługuje autorskie prawo majątkowe na podstawie udzielonej powodowi licencji o nr (...)13.3.2006. Z treści złożonej do akt sprawy umowy licencji wyłącznej zawartej pomiędzy powodem a A. C., z której powód wywodzi swe prawa do zezwalania na wykonywanie praw zależnych poprzez udzielanie sublicencji osobom trzecim na polach eksploatacji określonych w umowie oraz na rozpowszechnianie map w systemach informatycznych, w tym w Internecie wynika, że powód został upoważniony do dochodzenia roszczeń tytułem naruszenia autorskich praw majątkowych do przedmiotowej mapy w zakresie objętym licencją wyłączną. Działanie to jest przewidziane w treści art. 67 ust. 4 u.p.a. Skoro więc powód wywodzi swoje roszczenie z naruszenia jego praw autorskich do (...) obowiązany był udowodnić (art. 6 k.c.), że dochodzone roszczenie związane z wykorzystaniem fragmentu mapy miało miejsce, czego nie udało mu się osiągnąć w tej sprawie.

Mając na względzie powyższe Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

W związku z powyższym jedynie na marginesie odnieść należy się do zgłoszonego przez stronę zarzutu przedawnienia (uznając pozostałe zarzuty za całkowicie niezasadne i nie znajdujące oparcia w przepisach prawa, tj. wygaśnięcia licencji, braku pełn. dla M. R.). Roszczenia z tytułu naruszenia praw autorskich – podobnie jak inne roszczenia majątkowe – ulegają przedawnieniu, tzn. że po upływie określonego przepisami prawa czasu ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Żaden z przepisów ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych nie wskazuje jednak terminu przedawnienia roszczeń z zakresu prawa autorskiego.

Zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 118 k.c., roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu z upływem lat 10, a w przypadku roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej i roszczeń okresowych – z upływem lat 3.

Wszelkie postacie naruszenia osobistych i majątkowych praw autorskich, jako przejawy bezprawnej ingerencji w sferę praw wyłącznych, stanowią delikty prawa cywilnego (czyny niedozwolone), stąd właściwym jest stosowanie do nich terminów przedawnienia właściwych właśnie dla deliktów, tj. terminów uregulowanych w art. 442¹ k.c. Stosownie do treści art. 442¹ § 1 zd. 1 k.c., roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Co do zasady zatem, termin przedawnienia w sprawach z zakresu prawa autorskiego wynosi 3 lata od chwili, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednocześnie termin przedawnienia nie może być dłuższy niż 10 lat. Stanowisko to znajduje odzwierciedlenie także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. np. wyrok SN z 14.12.2012, sygn. I CNP 25/12). Roszczenia przewidziane w art. 79 ust. 1 pkt

3 lit. b ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz.U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm.) przedawniają się na podstawie art. 4421 k.c. (wyr. SN z dnia 14 grudnia 2012 roku, I CNP 25/12, OSNC 2013 nr 7-8, poz. 89).

Dla rozpoczęcia biegu terminu a tempore scientiae nie jest konieczne, aby poszkodowany, który dowiedział się o szkodzie, znał już rozmiar szkody (por. uchwała SN (7) z dnia 11 lutego 1963 r., III PO 6/62, OSN 1964, nr 5, poz. 87; wyrok SN z dnia 24 listopada 1971 r., I CR 491/71, OSN 1972, nr 5, poz. 95 oraz wyrok SA w Gdańsku z dnia 21 października 2011 r., I ACa 625/11, LEX nr 1112459). Także nie jest konieczne, aby poszkodowany dowiedział się równocześnie o szkodzie, jak i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Jeżeli o dłużniku dowie się później niż o samej szkodzie, wówczas termin przedawnienia rozpocznie bieg w tej późniejszej dacie (por. wyrok SN z dnia 10 kwietnia 2002 r., IV CKN 949/00, Biul. SN 2002, nr 11, s. 11) – tak komentarz do art. 442¹ k.c. , A. O., stan prawny na dzień 1 maja 2014 roku, Lex.

Chwilą dowiedzenia się poszkodowanego o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia jest moment otrzymania przez poszkodowanego takich informacji, które obiektywnie oceniając, pozwalają z wystarczająco dużą dozą prawdopodobieństwa przypisać sprawstwo określonemu podmiotowi (wyr. SA w Szczecinie z dnia 20 marca 2014 roku, I Aca 606/13, Lex nr 1459039, wyr. SA w Łodzi z dnia 30 września 2014 roku, III APa 17/14, Lex nr 1567018).

Materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie nie pozwala na jednoznaczne ustalenie, iż powód dowiedział się zarówno o szkodzie, jak i o osobie ewentualnie obowiązanej do naprawienia szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, w dniu 12 marca 2012 r. Jedynym elementem ustalonego stanu faktycznego odnoszącym się do tej daty jest data pisma wzywającego pozwanego do zaprzestania naruszeń (k-6). Załączone do akt sprawy wydruki zrzutów z ekranu strony internetowej pozwanego nie zawierają daty, zaś strona powodowa w żaden inny sposób nie wykazała, że wiedzę o mapie zamieszczonej na tej stronie powzięła po 10 marca 2012 r. (biorąc pod uwagę datę wytoczenia powództwa), ani też jakie czynności i czasokres poprzedziły sporządzenia pisma z dnia 12 marca 2012 r., które stanowi de facto ostatni element czynności podejmowanych po uzyskaniu przez poszkodowanego wiedzy o naruszeniu. Zgodnie z art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien dowieść powód albowiem jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest zasada kontrydiktoryjności. Oznacza to, iż ten kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda spełnienia świadczenia od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie, a także że sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (vide: wyrok SN z dnia 7 października 1998 roku, II UN 244/98, OSNP 1999/20/662, wyrok SA w Krakowie z dnia 12 grudnia 2013 roku, I ACa 1259/13, opubl. Legalis). Należy podkreślić, iż rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążących na stronach (vide: wyrok SA w Lublinie z dnia 27 listopada 1996 roku, III AUa 26/96, OSNC 1997/1/4).

Biorąc pod uwagę powyższe oraz zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia także należałoby uznać, iż strona powodowa nie wykazała aby nie doszło do upływu terminu przedawnienia (choć rozważania te czynione są jedynie hipotetycznie biorąc pod uwagę brak zasadności powództwa jako takiego).

O kosztach postępowania, Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjętą w art. 98 k.p.c., zasądzając od powoda na rzecz pozwanego z ww. tytułu kwotę 301,17 zł, na którą złożyły się:

- opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł,

- zwrot kosztów dojazdu pełnomocnika pozwanego i pozwanego do sądu - 284,12 zł (340 km x 0,8358 zł)

Sąd uwzględnił bowiem zgłoszony przez stronę pozwaną wniosek o zwrot kosztów przejazdu do siedziby sądu w oparciu o art. 98 § 2 k.p.c. Zgodnie z jego treścią do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość

zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdu i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. powoda.